

ДОСЛІДЖЕННЯ СИСТЕМИ ДЖЕРЕЛ ЗАКОНОДАВСТВА У СФЕРІ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ

В сучасному житті творча діяльність людини породжує все більше різноманітних об'єктів, які потребують захисту авторським правом, оскільки вони є унікальними творіннями людського розуму. Саме для захисту цих об'єктів і існує система законодавства у сфері інтелектуальної власності.

Законодавство України у сфері інтелектуальної власності становить цілісну систему правових норм. Відомо, що найважливішою ознакою системи є структурованість. Отже, для розуміння системи законодавства, в тому числі і у сфері інтелектуальної власності, потрібно насамперед з'ясувати її ієрархію, яка формується на основі юридичної сили чинних нормативних актів і в основному визначається системою органів державної влади України та управління. Крім того, Конституцією України встановлено певну залежність між нормативними актами різних рівнів, згідно з чим акти органів нижчого підпорядкування мають відповідати актам вищих за належністю органів, а останні - слугувати вихідною базою для актів меншої юридичної сили.[1]

Серед всіх нормативних актів, які регулюють відносини у сфері інтелектуальної власності центральне місце посідає Конституція України, (стаття 41 та 54).

Досить важливим є також Цивільний кодекс України, а саме його книга четверта „Право інтелектуальної власності”, положення якої регулюють цивільно-правові питання, що стосуються набуття, здійснення та захисту прав інтелектуальної власності.

Крім Цивільного кодексу правову базу у сфері інтелектуальної власності України складають: Громадянський кодекс (Книга 4 „Право інтелектуальної власності”, Книга 5 „Зобов'язувальне право”), Громадянський процесуальний кодекс, Господарський кодекс, Господарський процесуальний кодекс, Кримінальний кодекс, Кримінальний процесуальний кодекс, Кодекс про адміністративні правопорушення, Митний кодекс.[1]

Складовими системи джерел законодавства з інтелектуальної власності України є не тільки закони та підзаконні акти нашої держави, а також міжнародні договори про захист інтелектуальної власності, до яких приєдналась Україна(Паризький акт 1971 р., Римська конвенція 1961 р., Женевська конвенція 1974 р., Договір ВОІВ про авторське право, Паризька конвенція, Стокгольмський акт, Договір про патентну кооперацію 1970 р., Договір про патентне право 2000 р., Мадридська угода 1891 р.,

Мадридський протокол 1989 р., Договір про закони щодо товарних знаків 1994 р., Міжнародна конвенція про охорону нових сортів рослин, Будапештський договір 1977 р.).[2]

Отже, можна вважати, що система джерел законодавства у сфері інтелектуальної власності України утворена Конституцією України, законами, кодексами та міжнародними договорами.

Література

1. *І.П. Каплун – Інтелектуальна власність [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://elkniga.info/book_187_glava_13_1.5_Sistema_dzherel_zakonodavs.html.*

2. *Законодавство України із питань інтелектуальної власності [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [https://uk.wikipedia.org/wiki/ Законодавство_України_із_питань_інтелектуальної_власності](https://uk.wikipedia.org/wiki/Законодавство_України_із_питань_інтелектуальної_власності).*